

Magnólia lásky

Brandon McYntire & Kevin Doybak

Brandon McYntire
Spoluautor

Magnólia lásky

Michalovce, Slovensko – EU, 2023
ISBN: 978-80-99996-52-7

Kapitola prvá. *(Autor: Brandon McYntire)*

Jar už klopala na dvere a voda v rieke Elk prinášala znamenie pokoja po tuhej zime. Voda tiekla pokojným prúdom a hukot občas pripomínal slová či proroctvo o prichádzajúcom lete. Jonah z 12. Avenue znudene pozeral z okna a bol znechutený zo svojho osamoteného života. Za oknom v jeho obývačke ho osvecovalo slnko. Už viac ako desať rokov žije celkom sám a nedarí sa mu ani v milostnom živote. Napriek tomu, že je manažérom v oblasti dovozu výpočtovej techniky z Vancouvru a so svojím platom si môže dovoliť honosný život, nemal možnosť stretnúť ženu, ktorá by ho spravila v živote šťastným a vyčarila mu domov, aký dokáže spraviť len ženská duša. Jonah je vysoký muž zavalitejšej postavy, má tmavé vlasy a výraz tváre uboleného dieťaťa. Nešťastník, ktorý i ďalšiu zimu prežil osamote vo svojom dome pri vianočnom stromčeku. Z času na čas si aj pomyslel, že je azda lepšie umrieť, ako žiť sám v takej prázdnote. Občas sa vybral do svojej obľúbenej pizzerie Boston na neskutočne chutnú pizzu. Počas sedenia za stolom sa rozhliadal a naozaj mu nerobilo dobre, keď videl okolo seba šťastne vyzerajúce zamilované páry. Bolelo ho to pri srdci viac, akoby malo. Muž po štyridsiatke bez ženy, bez lásky naozaj nemá vyhliadky na prívetivé večery a pokojné spanie. Noci sú ťažké a bezsenné. Jediný vzťah v živote, ktorý mal, bol so Shelly zo 7. Avenue. Shelly,

náboženský založená žena, ukončila vzťah z Jonahom po troch rokoch. Nebolo jej pochuti jeho časté baženie po milovaní a rôznych experimentoch v tejto oblasti. Shelly s mohutným účesom zdvihnutým dohora a stále v čiernom oblečení naozaj nebola predurčená na taký životný štýl, ktorý preferoval Jonah. Spoznali v reštaurácii Yamagoya počas jedného pracovného stretnutia a obeda zároveň. Preskočila medzi nimi iskra a ťahali to spolu tri roky. Dnes je Shelly už vydatá za podobne zmýšľajúceho muža ako ona, ktorý takisto chodí prevažne v čiernom oblečení.

Jonah sa v nedeľu vybral hneď poobede do parku Anex v blízkosti Elk River. S prichádzajúcim letom sa zvýšil jeho záujem o pobyt vonku, aby si užil teplé dni, a tak sa každú nedeľu chodieval prechádzať a triediť si myšlienky do tohto obľúbeného parku. Bolo slnečné popoludnie a parkom sa prechádzali rodinky s deťmi a ďalší osamelí pútnici svojím životom. Po polhodine chôdze si sadol na lavičku a uvažoval, ako naloží ďalej so svojím životom. V tom sa mu akoby v hlave či pri hlave jasne ozval akýsi ženský hlas: „Blízko rieky!“ Splašene sa obzeral všade dokola a hľadal pôvodcu hlasu. V blízkosti však nikoho nespozoroval. Nerozumel tomu, čo to má znamenať. Azda už naozaj začína blaznieť zo svojej osamelosti a už má aj halucinácie? V tom sa znova v jeho hlave ozval rovnaký hlas: „Blízko rieky,“ zopakoval. Jonah netušil, ako naložiť so svojou zvyšujúcou sa nervozitou. Znova sa rozhliadal okolo seba. Nepokojný

a aj nahnevaný na seba sa rozhodol, že sa radšej vyberie smerom k rieke, a tak sa zbaví svojho stupňujúceho sa šialenstva. Postavil sa teda a vybral sa krížom cez park. Zamieril si to k vode, no na konci parku si všimol zvláštny strom, ktorý tam nikdy predtým nevidel. Ten strom mal nádherné kvety bielo-ružovej farby... ich lupene boli sem-tam popadané po zemi. V úžase pozeral na čarokrásny strom a obdivoval hru farieb toho zázraku. Zo zeme zdvihol pár ružovo-bielych lupeňov a obzeral ich v dlani. Potom si ich odložil do svojej malej tašky, ktorú nosil často cez plece. Vybral sa ďalej a smeroval k vode. Keď došiel k rieke, zastavil sa a poobzeral sa. Nevidel nikoho, a tak si sadol na breh. Sledoval vodu, ako sa valí, a vnímal jej hukot. Ten sa podchvíľou premieňal na akési slová. Jonah zbystril pozornosť, načúval – naozaj mu ten hukot vody pripomínal niektoré ľudské slová, no postupne začal rozpoznávať i celé vety a občas aj celé konverzácie – odnikiaľ. Horlivo uvažoval: Možnože sa to všetko odohráva iba v jeho hlave? Alebo má zvláštnu schopnosť počuť a azda vidieť aj to, čo iní ľudia nemôžu? Tentokrát jasne počul i tajomný ženský hlas volajúci z obďaleč. Možno je to naozaj iba halucinácia, pretože nikde nikoho nevidieť, premýšľal Jonah. Sedel, pozeral na vodu a znova a znova sa ozýval ten ženský hlas opakujúci slová: „Pri rieke... pri rieke...“ Po dlhšej chvíli sa zodvihol a vracal sa znova do parku. Pomaly ním prechádzal a načúval ženskému hlasu, ktorý sa mu opakovane ozýval už akoby

v hlave. Keď ho to už omrzelo, pobral sa do svojho domu. Ďalší deň samoty, prázdnoty, ale i nádeje a očakávania. No bez úspechu. Večer pred televízorom tupo hľadel na spodnú časť obrazovky a vôbec nevenoval pozornosť programu, ktorý v ňom bežal. Okolo jedenástej hodiny večer ho zlomila únava a zaspal priamo na gauči. V noci sa strhol len raz zo spánku, keď mu neznámy ženský hlas znova zopakoval to čudné slovné spojenie: „Pri rieke.“

Bol pondelok ráno a v Jonahsovej kancelárii už od samého rána vyzváňali telefóny a prichádzali rôzne faxy od firiem, ktoré vyrábajú rôzne komponenty a príslušenstvo k počítačom a aj k inej technike. Všetko sa nieslo v pracovnom duchu a každý deň bol rovnaký ako ten predtým. Až prišiel piatok a Jonah sa vôbec netešil z toho, čo bude zase robiť cez víkend. Ak bude znova taký ako tie predošlé, tak sa asi pominie na zdravom rozume.

Okolo piatej hodiny poobede sa mu v hlave znova ozval ženský hlas a spomínal riekku. Je to nepochopiteľné, čo to má vlastne znamenať? Po večeri sa Jonah opäť vybral do svojho obľúbeného parku. Po ceste stretol niekoľko susedov a známych. Prehodili pár nezmyselných či zväčša formálnych viet a potom pokračoval v ceste k svojej obľúbenej lavičke. Bolo naozaj veľmi teplo, takže keď si sadol na lavičku, zatvoril oči a nastavil tvár ku korunám stromov. V slabšom vetre v ich korunách

príjemne šumelo lístie. V istom okamihu z toho šumu prenikol ženský hlas, ktorý Jonah začul úplne zreteľne. Strhol sa a poobzeral okolo seba. Nevidel nikoho. Je to už naozaj na zbláznenie, pomyslel si a potom sa postavil. Bez rozmýšľania sa vybral znova k Elk River ako minulý týždeň. Kráčal pomalým krokom a blížil sa ku koncu parku. V diaľke uvidel znova nádherný strom. Magnólia lákala svojím pôsobivým vzhľadom. Ružovo-biele lupene zvyrazňovali jej krásu a v celom okolitom prostredí parku ju odlišovali od iných stromov. Keď sa Jonah približoval k magnólii, všimol, že pri nej stojí akási žena a pozerá sa na kvety vo výške koruny toho stromu. Nepohnute upriamovala pohľad na vrchol magnólie. Bola strednej výšky a plnoštíhlejšej postavy. Mala čierne vlasy upravené a zdvihnuté do účesu, aký bolo bežne vidieť vo filmoch v 30. rokoch 20. storočia. Oblečená bola v modrých šatách svetlej výraznej farby a s hlbokým výstrihom. Uvedomil si, že je to veľmi pekná žena, naozaj, aj veľmi obdarená žena. Keď zaregistrovala Jonahovu blízkosť, naďalej stojaca k nemu bokom len pootočila svoju tvár a premerala si ho. On zostal ihneď zarazený. Jej krásne, priezračné, svetlozelené oči boli také podmanivé, také zvláštne, že asi ešte v živote také nevidel... alebo vlastne určite nikdy nestretol človeka s takými očami. Bola akoby ženou s mačacími, nie s ľudskými očami. Zvláštne, že ona vôbec nebola prekvapená jeho prítomnosťou a ani jeho upreným pohľadom na seba. Zahľadela sa Jonahovi

priamo do očí a povedala:

„Táto jar je iná. Krásna a plná naplnených túžob. Tento krásny strom nám túto správu oznamuje. Povedz, si rád?“

Jonah sa nechápavo pozrel na ženu a zmohol sa len na jediné slovo: „Nerozumiem.“

Žena sa zachichotala a pohladila si vlasy na ľavej strane hlavy.

„To ma naozaj vôbec neprekvapuje, Jonah.“

Jonah zdvihol obočie a oči sa mu rozšírili. Neskrýval prekvapenie.

„Odkiaľ viete moje meno?!“ spýtal sa potichšie ženy, pritom hľadel do svojich dlaní a občas váhavo pozrel i na ňu.

„Poznám tvoje meno už veľmi dávno. Čuduješ sa, Jonah?“

Hľadela na Jonaha zaľúbeným pohľadom. Pomaly sa zohla a zodvihla zo zeme pár lupeňov ružovo-bielej farby. Ponúkla ich Jonahovi a on ich vzal do svojich dlaní. Nechápavo sa pozeral na tú farebnú krásu a uvažoval, prečo mu ich neznáma žena dala.

„Kto vlastne si... a ako sa voláš?“ Jonah nepohnute stál a sledoval ženu, ako sa bude tváriť pri kladení takýchto otázok. No nedočkal sa žiadnej neverbálnej

reakcie. Žena si odložila lupene do malej striebornej kabelky, ktorú mala nenápadne prevesenú cez pravé plece. Potom spravila krok k Jonahovi a stlačila mu obe dlane.

„Pozri, tieto lupene, ktoré máš v ruke, sú láska. Možno tomu raz porozumieš a spomenieš si. Poď, ideme sa prejsť.“

Pritisla sa k Jonahovi a uchytila jeho pravú ruku. Prechádzali parkom tak, ako manželia, ktorí sú spolu už viac ako dvadsať rokov. Potom bez jediného slova zamierili i na breh Elk River. Zastavili sa a nejakú chvíľu mlčanlivo pozerali na vodu. Žena sa odrazu pozrela na Jonaha a milo sa mu predstavila:

„Volám sa Olívia. Olívia X.“ Pritisla sa k nemu ešte bližšie, jeho ruku zovrela pevnejšie a zmĺkla. Jonah nejakou chvíľou vycítil jej prílišnú náklonnosť, ale nechápal, prečo ju voči nemu prejavuje. Už totiž nedúfal, neveril, že by sa mu toto niekedy v jeho živote mohlo naozaj prihodiť. A že ešte k tomu by mala oňho záujem taká krásna žena, akou je táto s mačacími očami. Jej nečakanú blízkosť prijal, i keď bol tým trochu zaskočený. Chvíľu tak spolu stáli pritúlení a držiac sa a potom sa vybrali znova do parku. Našli voľnú lavičku, na ktorú si obaja sadli. Začali sa spolu rozprávať o bežných záležitostiach života a o prázdnych, nenaplnených Jonahových dňoch. Okolo nich prechádzali i Jonahovi známi a niektorí si Jonaha aj všimli, no nezastavili sa, len sa letmo pozdravili. Nechceli zrejme

rušiť zhovárajúcu sa dvojicu mladých ľudí. Jonah bol okúzlený svojou novou známostou a neskrýval svoje pocity:

„Olívia, máš také krásne oči, že mám z teba až strach. Čomu dnes vďačím za toto náhodné stretnutie s tebou?“

Olívia sa sladko zachichotala, naklonila sa k svojmu spoločníkovi a spýtala sa: „Myslíš si, že náhodné? Náhody na tomto svete neexistujú.“

Jonah z jej reakcie trochu znervóznel.

„Stále mi odpovedáš v akýchsi hádankách. Vôbec ti nerozumiem, ale akceptujem to a som veľmi rád, že som ťa dnes stretol. Mám od teba tieto lupene z magnólie a aby mi ťa navždy pripomínali a aj tento nádherný deň, keď som ťa stretol, dám si ich doma do starej knihy vylisovať. Potom si ich položíš na policu ponad môj televízor, aby som ich kedykoľvek videl.“

Olívia sa na chvíľu zamyslela a ťažko si vzdychla:

„Vravíš to tak, akoby tento deň bol posledný a zajtra by sa už mal skončiť svet. Myslíš si, že už ma viac neuvidíš? Alebo chcel by si ma vidieť aj zajtra?“

Jonah vypleštil na Olíviu oči a vyrovnal si chrbát po dlhšom sedení na lavičke.

„No, samozrejme. Chcem a veľmi. Naozaj sa mi veľmi páčiš a chcem sa s tebou ešte stretnúť.“

Olívia sa pomaly postavila a chytila Jonaha za ruku.

„Tak pod', vyprevaď ma von z parku a potom už môžeš ísť po svojom. Ja tu v parku budem každý piatok tak, ako i dnes. Budem ťa čakať vždy o piatej hodine. Môže to tak byť? Vyhovuje ti to?“

„No, samozrejme, že áno. Rád prídem a veľmi rád ťa znova uvidím.“

Tak obaja držiaci sa za ruky prechádzali parkom a občas sa na seba pozreli bez slova. Keď došli k poslednej lavičke na konci parku, rozlúčili sa. Potom Jonah prešiel cez hlavnú cestu, no vzápätí sa otočil, lebo chcel ešte na okamih zočítať odchádzajúcu Olíviu. Avšak aj keď sa snažil, skúmavo prezeral priestranstvo za cestou, upriamoval svoju pozornosť na modrú farbu jej šiat, už ju nikde nedokázal nájsť. Bolo to zvláštne, že sa úplne stratila z dohľadu, že sa vytratila tak rýchlo a nenápadne. V hlave si opakoval: budúci piatok... No to je ešte ďaleko. Bude to veľmi dlhé čakanie. Pomalým krokom došiel k svojmu domu. Susedia vedľa boli znova veľmi hluční, hudba hrala na plné obrátky a občas sa ozývali nezmyselné výkriky. Vošiel do svojho bytu, prešiel do kuchyne a sadol si na stoličku. Rozmýšľal o tom, aký je prázdny život, keď sa muž vráti domov a nikto ho tam nečaká. Samota zabíja. Zabíja dušu a city človeka. Prázdnota, ktorá nie je nikomu na osoh, iba prehlbuje depresiu. Nedá sa takto žiť donekonečna. Možno je čas na zmenu.

Kapitola druhá. *(Autor: Kevin Dovbak)*

V pondelok ráno sa Jonah ťažko prebúdza, no musel si skôr privstať. Ešte v unavenej myšli si dával dohromady, čo všetko ho čaká. Dnes má cestu mimo Ferníí. Musí odísť do Calgary, aby podpísal ďalšiu zmluvu na dodávanie počítačových komponentov pre firmu. Služobná cesta. Stihol do seba naliať rannú kávu a viac sa ničím nezaoberal. V aute si zapol svoje obľúbené pesničky a vydal sa na cestu. Spomenul si na včerajšie chvíle v parku a na Olíviu. Premietal si v hlave situácie, aké sa odohrali pri magnólii. Uvažoval, aký má tento strom význam a akú má spojitosť medzi Olíviou a ním. Po druhej hodine poobede už sedel v kancelárii v prepravnej spoločnosti a rokoval o dodávaní vhodných komponentov pre spoločnosť vo Ferniách. Rokovanie prebiehalo tak, ako malo, a potom sa vybral do najbližšej reštaurácie na oneskorený obed. Sadol si za stôl vo vychytenej reštaurácii na námestí a objednal si ostrokyslú polievku. Na druhý chod si dal smažený syr s hranolčekmi. Počas obedovania si všimal ľudí okolo seba. Bol jediný muž sediaci sám za stolom. Znova ho premkla tieseň a okamžite myslel na Olíviu. Na záhadnú ženu z parku, ktorá mu venovala toľko pozornosti. Keby tu tak bola s ním a necítil by sa tak sám a opustený.

Jonah sa snažil odvrátiť svoju pozornosť od myšlienok na Olíviu a zameral sa na jedlo pred sebou.

Snažil sa užiť si svoj obľúbený smažený syr, no myšlienky na Olíviu mu neustále prechádzali hlavou. Zrazu sa mu zjavil v mysli obraz Olívie, ako sedí pri magnólii a v ruke drží malú kvetinu. Pocítil nutkanie vyraziť z reštaurácie a ísť sa pozrieť na to miesto. Po chvíli však usúdil, že to nie je dobrý nápad a že by mal ísť naspäť do práce.

Keď sa vrátil do kancelárie, zistil, že mu na mobil prišlo niekoľko nezodpovedaných hovorov od zákazníka z Ferníí. Okamžite sa pokúsil zavolať späť, no nikto mu nezdvihol. Keďže to bol veľmi dôležitý obchod pre jeho firmu, Jonah bol z toho nervózny. Pokúsil sa zavolať zákazníkovi aj niekoľkokrát, no stále bez úspechu. Rozhodol sa, že sa vráti na cestu a že skúsi riešiť situáciu osobne.

Počas cesty sa mu opäť vybavila predstava Olívie, ako sedí pri magnólii a na tvári má úsmev. Cítil, že musí ísť sa na ňu pozrieť a že musí zistiť, aká spojitosť jestvuje medzi ňou a stromom. Napriek silnému nutkaniu odhaliť tajomstvo však usúdil, že najprv musí vyriešiť pracovné problémy a potom sa môže venovať svojim osobným záujmom.

Keď konečne dorazil do firmy vo Ferniách, zistil, že sa mu nepodarilo podpísať zmluvu a že zákazník sa rozhodol pre konkurenciu. Bol zúfalý, že sa stal akýmsi zlyhávucim elementom pre svoju firmu. Po tele mu prebehol mráz a pocítil, že mu klesá sebavedomie. Usúdil, že sa musí čo najrýchlejšie zbaviť takýchto negatívnych myšlienok a zamerať sa na niečo pozitívne.

Jonah sa rozhodol, že si navečer urobí voľno a navštívi miestny bar. Cítil potrebu prekonať svoju samotu a možno sa aj trochu zabaviť. Po skončení obchodných záležitostí sa teda vrátil do hotela, prezliekol sa do ležernejšieho oblečenia a vybral sa do baru na druhom konci mesta. Po ceste sa opäť zamýšľal nad záhadnými udalosťami z predošlého dňa, preberal to, snažil sa to pochopiť, no čím viac sa usiloval nájsť racionálne vysvetlenie, tým viac sa dostával do slepej uličky.

Keď dorazil do baru, zistil, že je to miesto, kde sa stretáva miestna mládež a ľudia, ktorí by si radi užili. Cítil sa trochu neisto, keď si sadol na barové sedadlo a objednal si pivo. Za chvíľu sa mu však podarilo začať rozhovor s barmanom a niektorými ďalšími zákazníkmi. Snažil sa zabudnúť na svoje problémy a užiť si večer.

Po niekoľkých hodinách strávených v bare si uvedomil, že už je čas ísť spať. Vrátil sa teda do hotela, aby si oddýchol. V izbe ešte kontroloval svoj a prišiel na to, že počas večera telefón zachytil zopár volaní a správ. Jedna z nich bola z neznámeho čísla. Netušil, kto by mu mohol volať a zvažoval, či má na to reagovať. Rozhodol sa, že to ešte prehodnotí. Lahol si skôr a rýchlo zaspal.

O niekoľko hodín sa zobudil so zvláštnym pocitom. Mal sen o magnólii v parku, ale tentoraz bol všetko inak. V jeho sne síce bola Olívia, ktorá stála vedľa magnólie a pozerala sa na neho, avšak bola iná. Jej oči menili farbu,

jej postava sa deformovala. Jonaha to trochu vydesilo, načo sa prebudil. Pocítil zmätenosť, a preto sa rozhodol, že sa na druhý deň opäť vráti do parku a skúsi zistiť viac o tom zvláštnom strome a o jeho spojitosti s Olíviou.

Jonah sa ocitol v divnom rozpoležení. Mal zvláštne pocity, aké dovtedy nezažil. V jeho mysli sa miešali rozličné myšlienky s jeho rozporuplnými emóciami. Na jednej strane bol nadšený, že stretol Olíviu a že s ňou strávil večer. Na druhej strane však bol neistý, či sa mu Olívia skutočne páči a či sú si navzájom sympatickí. V mysli si prehrával rôzne scenáre, ako by to mohlo medzi nimi ďalej pokračovať, čo ho však zneisťovalo.

Po obede sa Jonah vrátil do svojej kancelárie a pokračoval v práci. Pri každej pauze si ale uvedomoval, že by sa veľmi rád s niekým porozprával, že by potreboval niekoho, s kým by si mohol vymeniť myšlienky a pocity. Vrátil sa teda k svojmu stolu a rozhodol sa napísať Olívii správu. Zavrel oči a snažil sa sústrediť na to, čo by chcel jej napísať. Po chvíľke sa však dostavil pocit, že by to bolo nevhodné, že by sa tým prejavením zbytočne zatiahol a že by to Olíviu mohlo odradiť.

Rozhodol sa preto radšej vyraziť na prechádzku po meste. Prechádzal po uliciach, sledoval ľudí a všímajúc si ich pohyby a reč tela sa snažil dovtípiť, čím sa práve zaoberajú, na čo myslia. Bolo to ako pozorovať zvláštny druh divadla, kde každý hral svoju rolu, no Jonah

nedokázal s určitosťou posúdiť, či tá rola bola úprimná, alebo len prezentácia. Pomaly sa dostal až k rieke a usadil sa na lavičke pri brehu. Počul hukot vody a pozoroval prúdiace vlny.

Jonah si uvedomil, že táto prechádzka mu pomohla zbaviť sa svojich protichodných myšlienok a upokojiť sa. Snažil sa sústrediť na prítomný okamih a vnímať krásu okolo seba. Pozeral sa na vtáky, ktoré lietali nad riekou a počúval zvuky prírody. Bolo to ako malé útočisko pred každodenným ruchom a starosťami.

Po chvíli sa rozhodol vrátiť sa do práce a pokračovať v práci. Vzal si so sebou zo svojej prechádzky nového ducha a odhodlanie zvládnuť všetko, čo sa mu postaví do cesty. Cítil sa odvážnejší a silnejší ako predtým. Uvedomil si, že niekedy stačí len jedna malá prestávka od všetkého, aby sa človek dokázal zbaviť svojich obáv a získať novú perspektívu.

Keď sa vrátil k svojmu stolu, prijal od svojho kolegu dôležitú správu a uvedomil si, že má ešte veľa práce pred sebou. Avšak tentokrát s odhodlaním, že sa na to bude pozeráť inak – s pocitom, že to dokáže zvládnuť. Rozhodol sa, že si na konci dňa urobí ďalšiu prechádzku a pokúsi sa byť v prítomnom okamihu a vnímať krásu okolo seba. Toto by bola jeho nová rutina, ktorú si chcel zahrnúť do svojho každodenného života, ktorá by prispela k tomu, aby bol produktívnejší a zároveň by mu pomohla

vyrovnať sa so svojimi pocitmi.

(Na pokračovaní knihy sa momentálne pracuje)